

Butlletí d'ESTAT CATALÀ

NOVEMBRE - 1947
DESEMBRE

igual temes.

EDICIONS

ELS DARRERS ACORDS DE LA O.N.U.

Si haguéssim de definir l'organització de les Nacions Unides, ens permetríem comparar l'essentada organització a una majestuosa canya de pilota basca en les representacions internacionals es dediquen a disputar-hi renyidíssims partits d'aquesta modalitat esportiva.

Efectivament cada debat sobre cada una de les qüestions que s'hi plantejen s'assembla a un partit de pilota en el que els jugadors, "rojos" i "blaus", es dediquen a tornar-se la pilota, a tirar pilotes, rases i creuades, durs parets, rebots etc., etc., i finalment les més de les vegades la pilota va fóra quedant morta en el curs lateral.

Així hem vist com en el partit dedicat a la "qüestió d'Espanya" després del "saque" dels jugadors "rojos", s'han succeït magnífiques jugades, moltes dues parets, moltes rases i creuades, molts rebots, molts alts i baixos de joc dialèctic, no hi ha mancat la concessió de "tongo" ... i finalment el partit ha acabat sense pena ni glòria tirant pilotes a fóra que quèien mortes en el surc del Consell de Seguretat...

Els Estats-Units han decidit la partida i de quina manera! En l'Assemblea política varen confirmar-se amb una solució que no anés més enllà dels acords de l'any passat. En l'Assemblea General i en el últim moment ferçaren la caiguda de l'acord de l'any passat. Quins raons han induït als Estats-Units a una tal política? Comencem per dir que en altres ocasions els Estats-Units havien tingut una posició, sinó diametralment oposada a l'actual, almenys sí, molt diferent i marcada-ment per amigues envers el règim franquista espanyol. Què ha succeït doncs per a operar-se la posició actual?

Caldrà tenir ben present que els Estats-Units en la seva posició o actuació internacional -ja no en diem política internacional- es guien i es basen únicament i exclusivament en raons de tipus econòmic i d'estratègia militar. La premsa franquista, relliscant una mica, ha ensenjat el joc. Hem llegit que "Se había impuesto la razón... i la geografía". Indubtablement de la raó no val parlar-ne, en canvi sí és cert que els Estats-Units han considerat sobretot la geografia, i diem sobretot, perquè totes les altres raons hi van lligades.

En primer lloc remarcarem com a fet curiós i d'una repetició, cal- rebé, constant el cas de que quond, sobre qualsevol qüestió internacio- nal, la política britànica arriba a marcar una posició determinada, la posició dels Estats-Units es presenta aleshores en franca discrepància i edhú en absoluta oposició a la política o a les posicions de la Gran Bretanya. En el cas concret de "l'assumpte d'Espanya" la política britànica semblava arribar en el terreny d'ajudar a la solució anti- franquista, els Estats-Units han contestat acabdillant el bloc pro-fran- quista de la O.N.U.

Intentarem descobrir el misteri que no és tal misteri. Si Mister Bevin digué que ni el bloc occidental, ni el seu complement el "la Marshall" podien feliçment portar-se a terme sense Espanya i no podis ésser-hi mentres hi hagués el règim franquista, els Estats

IBB
Biblioteca de Comunicació
i Documentació General

Units semblen voler demostrar que pel contrari tot és possible. Espanya podrà ésser-hi. No hi ha més a fer que no fixar-se en la segona condició i aleshores la primera pot aconseguir-se sense cap dificultat.

Els actuals dirigents dels Estats Units no tenen problemes de principis ideològics -ho han demostrat en la zona americana d'ocupació d'Alemanya-, entenen la democràcia i les quatre llibertats com una cosa de consum anglo-saxó. No entra en les exportacions. Els actuals dirigents dels Estats Units creuen inevitable una guerra amb l'U.R.S.S. i per inevitable la prefereixen com més aviat millor i converteixen l'actual post-guerra en una pre-guerra que els porta a prendre posicions econòmiques i estratègiques.

La Península Ibèrica és el factor estratègic X del conjunt estratègic de l'Estat Major nord-americà. La Península Ibèrica en el pla econòmic no és cap negoci fabulós pels Estats Units, però amb tot, si se'ls hi posa al seu abast no és pas despreciable pels grans "businessmen" americans. Per altra part una cosa il·liga l'altra. Si la CAMESA es podés convertir en SHMUL seria una petita operació econòmica-militar; si la RENFE es convertís en una societat americana, seria una bona acció econòmica-militar, et. etc...

(segueix a la pàgina 4)

ESSENCIA DEL NACIONALISME

"Nacionalitat és una comunitat natural d'homes, aplegats en vida comuna per unitat de territori, d'origen, de costums i de llengua, i tenint consciència d'aquesta comunitat". Mancini.

El nacionalisme com a doctrina es fonamenta damunt el fet de la nacionalitat, el principi de les nacionalitats i el principi o dret d'autodeterminació.

Cada un d'aquests conceptes presenta unes característiques pròpies i peculiars, llur conjunt forma l'essència del nacionalisme. Procedeix per tant una acurada anàlisi per separat de cada concepte, assolir un coneixement exacte de l'abast de cadaun d'ells i establir la relació derivada de llur co-existència.

El fet de la nacionalitat és un fet (d'essència) existencial, es a dir, definidor de les nacionalitats i fonament del nacionalisme. Parteix de la idea de la Nació; més ben dit; realitza la idea de la mateixa. Descansa damunt el fet de Pàtria com a fet vivent i natural, vé a ésser la síntesi social nacional de tots els elements naturals que es troben en un poble, en tota vida humana col·lectiva amb esperit propi i característiques nacionals.

El fet de la nacionalitat, com veurem tot seguit, és en gran part un fet espontani, però com a fet humà també és un fet relativament conscient i voluntari. La nacionalitat és un fet espontani en tant que fet vivent i natural. No obstant, els elements naturals que componen la nacionalitat no són els únics elements constitutius de la mateixa. El territori, la història, la llengua, la raça històrica o col·lectiva, el dret, la cultura, etc. etc. ... no són els determinants exclusius de les nacionalitats, són els elements originaris, primaris, o causals de les

Nacionalitat, els elements naturals són els elements que dibuixen l'existència de la nacionalitat, però -com molt bé diu Rovira i Virgili-, "No hem de prescindir de la natura; però no hem de confiar que ens doni les nacionalitats fetes i acabades: no hem de creure que la natura produeix nacionalitats de la manera com donen flors les plantes bosca- nes...". Aquests elements naturals caracteritzen nacionalment els pobles però no definitivament, és una caracterització nacional produïda per una comunitat de territori, d'història, de llengua, de raça històrica o col·lectiva, de dret, de cultura, etc., etc., és una caracterització de vida nacional.

La sola i única consideració dels elements naturals ha donat lloc a la teoria de les nacionalitats naturals, teoria o millor encara teories que basen la nacionalitat exclusivament damunt d'algun o d'alguns dels elements naturals de comunitat de vida (territori, història, llengua, etc., etc...) i sense considerar encara i també com a elements principals constitutius de la nacionalitat els elements positius de comunitat espiritual, elements positius que són la consciència nacional, afirmació intuitiva, i la voluntat afirmació o reivindicació reflexiva de la personalitat nacional.

Aquesta darrera consideració dels elements polítics o espirituals que són la consciència i la voluntat vingué en l'obra de Mancini "Della nazionalità come fondamento del diritto delle genti" i en la que després de donar als elements naturals la justa importància que mereixen i sense prescindir de llur valoració com a elements que componen la nacionalitat, senyala, però, la necessitat de vivificar-los i d'animar-los "... de manera que formin una vera nacionalitat que tingui plena i clara consciència de si mateixa. El principal element constitutiu d'una nacionalitat, -segueix dient-, es troba en la consciència que un hom té de pertànyer a aquesta nacionalitat, en la voluntat dels qui la constitueixen."

La teoria de les nacionalitats naturals és insuficient perquè la sola caracterització nacional que en definitiva és el que trobem en aquesta teoria en molts casos, per a esdevenir definitiva i transcendent, per arribar a la realitat determinativa de la nacionalitat, per posar en joc el principi de les nacionalitats, -a cada Nació un Estat- i per assolir el dret de l'autodeterminació li cal sintetitzar-se en un principi o en una vida espiritual, en un esperit propi, i d'aquest esperit propi, d'aquesta vida col·lectiva espiritual derivaran com atributs de la mateixa, un sentir i un voler ésser Nació, més ben dit, una consciència nacional i una voluntat.

El sentir-se Nació és una afirmació de la personalitat nacional i aquest element espiritual és decisiu en l'existència de la nacionalitat perquè sense la consciència nacional manca la voluntat que és un dels elements derivatius de la consciència i que és fonamental per a l'acció de l'esperit nacional, tant en el sentit de conservació quan la llibertat nacional ja existeix, com en el sentit de reivindicació quan la llibertat nacional cal conquerir-la o reconquerir-la.

El fet de la nacionalitat requereix doncs tres elements o factors: els elements naturals (territori, història, llengua, raça històrica o col·lectiva, dret, cultura, etc., etc.), la consciència nacional i la voluntat.

El principi de les nacionalitats és una conseqüència del fet de la nacionalitat. La consciència nacional i el seu reflex extern que és la voluntat nacional són els fonaments actius de l'element principal i quan hi ha fet de nacionalitat i amb ànima o esperit propi, conscient i voluntari, el principi de les nacionalitats és aleshores una conseqüència necessària i ineludible. El principi de les nacionalitats com veurem més endavant és una determinació de la nacionalitat en tant que nacionalitat.

El principi o dret d'autodeterminació, és un dret inherent a tota nacionalitat, però requereix per al seu perfecte exercici ultra la voluntat nacional. L'existència de l'Estat que a la nacionalitat li correspon en virtut del principi de les nacionalitats. Aquest dret inherent és consubstancial amb el fet de la nacionalitat. La seva actuació la nacionalitat, generalment, l'exerceix a través de l'estructuració estatal de la nació, estructuració assolida al regir i actuar el principi de les nacionalitats. No obstant, i fins a cert punt, poden considerar-se com a autodeterminatives determinades actuacions i sense que abans s'hagi assolit l'estructuració estatal.

El principi de les nacionalitats i el principi o dret d'autodeterminació de les mateixes, queden formulats després d'haver concebut i demostrat la idea de la Nació i es comprèn que sigui així ja que allà on no existeix fet de nacionalitat no poden tenir ni joc aquestes dos principis que precisament naixen i es desprenen de la mateixa nacionalitat.

(Fragment d'un llibre inèdit sobre Doctrina Nacionalista).

(Ve de la 2ª Pàgina)

Ara bé, hi hà amés l'aspecte polític. Els nordamericans per no haver de fer més tard la guerra contra Rússia i amb tot pot esdevenir inevitable- sembla que estan decidits a donar la batalla al comunisme. Aquesta apreciació no és pas una frase més o menys ben trobada sinó que des del punt de vista americà se'ls hi presenta com una realitat. El que ja no és tan segur, és que els nordamericans guanyin la batalla contra el comunisme internacional i especialment contra el comunisme de l'Occident i del Sur d'Europa.

L'Occident europeu, és evident, que, s'està convertint en el camp de batalla, de la primera batalla, contra el comunisme. Si en l'Occident se'l pot guanyar la segona batalla serà en el Sur o en l'Est d'Europa. A propòsit d'aquesta darrera afirmació cal recordar que els Estats Units no han reconegut les actuals fronteres de Rússia, fronteres que engloben i anexionen els països bàltics, part de Finlàndia, part de Rumania, etc. etc.... De totes maneres limitem-nos a examinar la batalla actual.

Aquesta qüestió ens interessa i ens afecta directament ja que el nostre país forma part d'aquest Occident europeu que li ha tocat ésser el punt de partida o cap de pont d'aquesta ofensiva entre els dos sistemes en pugna o col·lisió.

En primer lloc afirmarem sense descobrir res de nou per ningú, que el sistema comunista, es digui el que es vulgui, es presenti com vulgui i faci el que faci, és un sistema que com tot sistema de tipus internacional i mundial, a la llarga no podria sobreviure si no arribés a triomfar en tot el món, i si no assolís el foragitar tot altre sistema diferent del sistema comunista. Aquesta és una constant històrica quan es tracta de sistemes econòmic-socials de la Humanitat que ja en el seu temps va presentar-se-li a l'actual sistema capitalista lliberal.

De totes maneres els nordamericans també tenen la seva manera pròpia de donar la batalla al comunisme. Es per això que s'equivoca estrepitosament el règim franquista espanyol quan creu, espera i desitja que amb el seu anticomunisme totalitari pot no solament sobreviure sinó adhoc jugar un important paper en aquesta batalla iniciada pels nord-americans. Aquest és l'error del General Franco.

UNITAT DE DESTÍ

Fins fa pocs anys els elements de l'Espanya Una pretengueren justificar-la dient que era una sola nació amb totes les característiques que deuen reunir aquestes: que la nostra llengua conreuada per escriptors i filòsofs de fama universal (i en certs aspectes més diferenciada del castellà que d'algunes altres neo-llatines) no era més que una variant del castellà; que el nostre dret i les nostres costums, tan diferents dels de les altres nacions d'Espanya, no eren més que "variaciones folklóricas regionales" que devien sotmetre's no a la totalitat d'aquesta unitat geogràfica, sinó a una d'elles: Castella. La qual devia monopolitzar la representació de gairebé tota la Península, no perquè tingués més drets ni més història que les altres, sinó, perquè aquestes amb la consciència nacional més o menys adormida ho permetien.

Però a mesura que avançava el temps i arreu prenen força i consistència els moviments nacionalistes, veïen que la teoria quèia imbuïda per la veritat i no podien sostenir-la sense evitar el ridícul; aleshores, crearen la teoria de la "unidad de destino" que si bé era tan inconsistent com l'altra en canvi tenia l'avantatge de que era nova i coincidís la seva aparició amb un època en que no se la podia combatre lliurement.

Vegem ara, en breus línies, si veritablement ha existit aquesta unitat entre Catalunya i les altres terres (concretament amb Castella). En el començ de l'època històrica (o sigui fa uns 2.400 anys) la Península estava habitada per pobles dels més diferents orígens els quals constituïen diverses tribus estancades en territoris relativament petits, sense fer altra vida de relació que les freqüents guerres de caràcter primitiu, no poquent tenir en la seva vida senzilla cap consciència nacional. No obstant, històricament de tots els països han tingut unes diferències radicals que ja es distingeixen els pobles llewantins dels altres peninsulars.

Vé després l'època de la unificació, sota el domini de Roma, de tots els pobles Mediterranis i de l'Occident Europeu per espai de 600 anys; durant aquesta època el grau d'influència llatina en les coses peninsulars (romanització) és molt diferent, ja que mentre és decisiva en les costes del nostre mar en canvi és molt lleugera en les zones interiors i a més a més sols per espai d'una centúria forma una unitat administrativa ja que la resta del temps estigué dividida en províncies que depenien directament i separatament de la metròpoli o sigui que el grau d'influència uniformadora, en aquesta època, fou molt petit, així com durant els 300 anys escassos de domini visigòtic, durant els quals les terres catalanes peninsulars i les del Regne de França demostraren una clara diferenciació de les altres i que fou apreciada per molts cabdills que volien lluitar contra el seu Rei.

Però l'època en que les diferències es mostraven amb més força fou durant els 800 anys de la reconquesta contra els àrabs en els quals prengueren forma les diferents nacionalitats que ja s'albiraven des de l'època primitiva i que hi havien pogut néixer degut a les diferents ocupacions.

Entre els diferents Estats que en aquella època es formaren, aviat es veié quins eren fruit de les circumstàncies i quins tenien arrels profundes, essent la manifestació d'una nacionalitat; els dos que es troben en aquest últim cas i que ens interessen en el nostre cas

son: Catalunya i Castella. Hi ha comunitat entre aquests dos pobles durant els 8 segles de lluita? Vegem-ho: Castella és un estat interior que esmorça en alguns moments les seves forces en la lluita contra els àrabs i en d'altres en sagrants guerres cívils. En tota la nostra terra, una vegada arribada la fi de la seva reconquesta on lloc de començar lluites intestines veí un magnífic país d'expansió comercial i política en el Mediterrani on fundà un gran imperi que no era subjugat per la força sinó unit per les seves magnífiques lleis constitucionals i comercials, sols comparables en antiguetat i importància, dins el dret marítim i constitucional, a les lleis angleses.

Però s'esdevingué la unió amb Castell i durant els segles XVI i XVII si bé es solia de caràcter personal amb el rei aquest lligam, coincideix amb una època en que els catalans esgotats per tant lluita i amb el seu comerç mediterrani arruïnat, per les invasions turques, necessitaven nous horitzons que els hi oferís nous ports on els reis que en realitat eren els de Castella, els quals, monopolitzaven el comerç amb les noves terres en el port de Sevilla. En 1714 perden les nostres llibertats polítiques i comencen els anys d'unificació catalana de mil anys de separació, però, quan assolíem un propòsit d'esdevellament nacional ha començat i al nostre comerç i a la nostra cultura renaients reclamen el seu dret preeminent entre els pobles mediterranis i amb el dret a regir els nostres propis destins com ho feu en el passat de florealment nacional sense que valguin la comunitat entre totes les terres (que ningú sospita avui seriósament), ni la "unidad mediterráneo" que en realitat és l'absorció en profit d'altri.

(véu de la pàgina 4)

El nordamericans saben que desgraciadament per ells que hi haguessin grans règims com el règim franquista espanyol, la guerra esdevindria fatalment inevitable i a l'endemà de la guerra el comunisme seria l'amo del món. Avui per avui l'unió històrica i els únics governs que poden evitar el comunisme són el sistema i els governs democràtics. Vegi's el cas de França i el cas d'Itàlia.

Si bé els nordamericans no acceptaran com a "company de viatge" al General Franco, és cert però que en certa manera avui els hi resol un problema i no precisament per l'eficàcia del règim franquista sinó perquè els nordamericans no veuen la possibilitat de substituir-lo, i aquest és el significat d'aquella cèlebre proclamació de Churchill i de Boivin "l'assumpció d'Espanya l'han de resoldre els espanyols", és a dir, mentre l'oposició al règim franquista no pugui presentar una substitució del grat dels anglosaxons, el règim franquista podrà seguir desgovernant el país i atribuint-se èxits diplomàtics que mai ha tingut.

NOTICIARI.-

PAU CASALS, CIUTADA D'HONOR DE NARBONA.— El dia 9 del prop-passat novembre, l'Ajuntament de Narbona conferí el títol de ciutadà d'honor al gran músic català. Els narbonesos pal·lesaren tota llur estima a Pau Casals.

DESMENTIMENT D'UNA NOTICIA FRANQUISTA PRE-FABRICADA.— La notícia procedent de Madrid, segons la qual el Govern americà està disposat a nomenar un nou Ambaixador a Madrid, ha estat desmentida per un representant del Departament d'Estat.

El representant ha afegit que el Govern de Washington continua respectant la resolució adoptada per l'O.N.U. en el 1946 referent a la retirada dels Ambaixadors, valguent que aquesta resolució no hagi estat reafirmada en el curs de la darrera sessió de Lake Success.

UNA DITA ESPANYOLA.— Un diplomàtic anglès diu: "Un espanyol hi ha una dita que diu: "Dios aprieta pero no ahoga". De l'Anglaterra es pot dir que ofega sense apretar".